

skulle ogsaa være berettigede til, paa nærmere Approbation af vedkommende Ministerium, at afhænde de under saadant Bøndergods hørende Huse, Møller, Kroer m. v. til Brugere.

§ 5.

Jøvrigt beholder Kongen den samme Myndighed, som hidtil, til ved Bevillinger at ordne Afhændelsen af Fideicommissers Bøndergods, indtil den i Grundlovens § 98 ommeldte Lov udkommer. Men sliige Bevillinger, saavel de allerede meddeelte, som de, der herefter meddeles, kunne ikkun benyttes, naar Sagen afgjøres ved frivillig Overenskomst. Hvor Afhændelsen fremtvinges i Kraft af nærværende Lov, skal kun den ifølge denne Lov udfundne Kjøbesum gælde, og denne uden Afkortning tilfalde Fideicommisset.

§ 6.

Enhver for hvilketsomhelst Gods gjældende privatretlig Bestemmelse, hvorved der ellers maatte være gjort nogen særegen Indskrænkning i Eieren, Besidderens eller Bestyrerens Ret til at overlade Eiendomsretten over Bøndergodset til Brugere, er ugyldig.

§ 7.

Enhver Overenskomst imellem Eier, Besidder eller Bestyrer og Bruger, hvorved Sidstnævnte har skaffet sig Ret til at fordre sig sin Gaard overdragen til Selveiendom, eller hvorved han, forinden eller samtidigen med Fæstebrevets Udstedelse, har vedtaget Vilkaarene for en mulig fremtidig Overdragelse, er ugyldig, saafremt han fordrer Forholdet afgjort efter denne Lovs Bestemmelser.

Cap. II.

Om Brugernes Ret til at erholde deres Gaarde til Selveiendom.

§ 8.

Fra Begyndelsen af Aaret 1855 skal Fæsteren af enhver Gaard, der henhører til det Bøndergods, som efter Loven og Anordningerne skal være overladt til Fæstere, være berettiget til at forlange sig samme af Eieren, Besidde-

ren eller Bestyreren (§ 2 og § 3) overdragen til Selveiendom imod fuldständig Erstatning, saaledes som de følgende Paragrapher af denne Lov bestemme. Dette gjælder saaledes ikke blot om det under Hovedgaarde hørende Bøndergods, men ogsaa om det, der tilhører de i § 3 ommeldte Embeder og offentlige Stiftelser, samt om alle andre Bøndergaarde, der hidtil efter Anordningerne, saasom i de Forhold, der omhandles i Frd. 15de Mai 1834, § 2, og Frd. 25de Novbr. 1831, § 3, ifr. Frd. 28de Martis 1845, §§ 3 og 15, have været henregne til det egentlige Fæstegods, hvortilmod denne Lov ikke er anvendelig paa Selveier- og Arvefæstegaarde, om de end for Tiden ikke drives af Ejerne selv, men af disse, i Genhold til Plac. 7de Juni 1806, ere bortfæstede til Andre.

Den samme Ret, som ovenfor er tillagt Fæsteren, skal ogsaa tilkomme den, der har en saadan Gaard i Forpagtning paa et vist Aaremaal, overensstemmende med Frd. 15de Juni 1792, § 11.

Den, der har Panteret eller anden reel Sikkerhedsret i Godset, hvortil Gaarden hører, kan ikke forhindre saadan Overdragelse.

Dog skal den i nærværende Paragraph Fæsterne hjemlede Ret kun være gjældende med de Indskrænkninger, som følge af de i §§ 9, 10, 11, 12 og 13 indeholdte Bestemmelser.

§ 9.

Har Eieren eller Besidderen af saadant Fæstegods eller, forsaavidt han har faaet samme ved Arv eller ifølge fideicommissariff Bestemmelse, hans Formand eller Formand i Besiddelsen, inden Begyndelsen af Aaret 1855, ifølge frivillig, underhaanden afluttet Overenskomst, ved Skjøde eller ihinglaft Kjøbecontract, til Fæsterne eller deres Enker eller deres Livsarvinger eller Svigerbørn, til fuldständig Eiendom eller Arvefæste med Ret til at pantsætte og sælge, overdraget mindst en Tierde del af det Hartkorn, som samtlige Fæstegaarde under Godset eller det samlede Lehn, Stamhuus eller Fideicommiss udgjorde den 1ste Januar 1845 — derunder dog ikke indbefattet, hvad der siden den Tid er overdraget til Selveiendom eller Arvefæste enten underhaanden til Andre end de fornævnte Personer, eller ved offentlig Auc-